

Барбара Лі

ВТЕЧА

Від Редакції: Барбара Лі, американка, яка з рамені однієї американської допомогової організації у Відні зайнялася родиною Володимира й Ганни Колесників після їхньої драматичної втечі з Болгарії в літі 1972 р. Оригінальний нарис в англійській мові друкований в зимовому числі "Українського Квартальника" (ч. 4, 1973), редактор якого, д-р Володимир Душин, переклав його на українську мову.

Володимир (справа) і Ганна Колесники з їх племінником Володимиром Ратушним під час недавніх відвідин у "Свободу" перед великим концертним турне по Америці і Канаді.

Ім сниться великий сон.
Про дороги, що ведуть далеко поза границі, відгороджені колючим дотом.
Вони мріяли про вікна, відкриті в широкій світ.
Про музику, що пливе з України, нестриману наказами з чужого командного посту.
Вони мріяли про світло.
Про свободу.

Вони прибули з Києва. Іх семеро.
Спершу Рем, Тамара та сини Бовка, Північє мати Тамари, сестра Ганна, її чоловік Володимир і їх син Максим. Трійка приїхала поїздом, а чвірка в авті, в масивній сіній "Волзі".

Після місяців напруження та очікування, родина Тамари одержала остаточний дозвіл на вакаційну відпустку і негайно виїхала на трижильне вакації в болгарській приморській оселі. В день їх повороту до Києва, родина Ганни мала почати свої вакації. Так принаймні вважали хітські власті. Але так не сталося.

Під кінець свої вакації, Рем, Тамара і сини вносили прохання в справі продов-

ження їм вакацій на три додаткові дні. І в тих трьох днях решта київського роду приїхала до Поморя, на березі Чорного моря.

Тепер вони були всі разом. Вони вирішили рушити в дорогу, беручи зі собою все, що мали: пляжні причади, відвідувачі й надії. Всі семеро відправилися у "Волгу" та рушили до найближчого кордону. Їх перша спроба перетнути кордон до Туреччини провалилася, як провалилася і друга спроба. Надія впала, але відвага видала — і вони поїхали до болгарської столиці, зупинилися в авто з безпечною віддалі від однієї західної амбасаді — і ждали.

"Я міг би дати Вам візу" — сказав авіаційний урядовець — "але Ваші папирти є добрі тільки на Болгарію. А припустимо, що місцеві коронетелі не випустять Вас? Вас напевно передали б тоді Вашим властям, і з нашою візою у Ваших папиртах Ви мусили б подорожувати багато далі, як це Ви хотіли. Ви знаєте, про що я думаю..."

Але він мав ще одну думку: "Пробуйте їхати на захід (Закінчення на стор. 4-й)

Володимир Дармохвал, визначний громадський і пластовий діяч, помер у Нью-Йорку

Нью-Йорк (Я. П.). — В до-світні роки в середині 1960-го року, тут при праці в со-сму ресторані "Веселка", який приміщується в Пластовому Домі в українській ді-льниці Нью-Йорку, помер на-го від серцевого удару один з найбільш відомих і попу-лярних місцевих громадян, пластово-сеньор керівництва, член місцевих і найвищих пластових установ, член Пластової Фундації, пласто-вої кооперативи "Молоде Життя" і свого з молодечих років з'єднання "Загін Черво-на Каліна", якого був до-вогнітним курінним й осно-вником, а також членом Пластового 450-го Відділу УН-Союзу — сл. п. Володимир Дармохвал.

Народжений 23 липня 1903 року в Волехові, він за-кінчив гімназію в Стрию і після того працював з най-більшим відданям в укра-їнській кооперативі, в якій займав провідні становища в Стрию, Жувані, а в часі першої окупації Галичини брав участь в підпільній про-мисловості, до організував укра-їнську національну оборону перед нападом польських банд. Про його безстрашну діяльність є численні згад-ки в книжках польських

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ 22-ГО СІЧНЯ БУДЕ НАЦІОНАЛЬНИМ СВЯТОМ В УНС І „СВОБОДІ”

Джерсі Сіті. — Вівторок 22-го січня цього 1974-го ро-ку, в якому сповняється 56 років від проголошення по-вної державної незалежності і суверенності Української Народної Республіки того ж дня 1918-го року та проголо-шення соборності всіх укра-їнських етнографічних зем-ель в одній суверенній і від ко-го незалежній Україн-ській Державі рік пізніше, 22-го січня 1919-го року, бу-де українським національно-державним святом в Голо-вній Канцелярії Українського Народного Союзу та в в-ві "Свобода". Рішення відна-чати кожного року день 22-го січня як єдине наше укра-їнське національно-держав-не свято виніс Головний Ек-зекутивний Комітет УНСою-зу після того, як в січні ми-нулого року "Свобода", в по-розумінні з Екзекутивною У-НСоюзу, виїхала з пропози-цією, щоб саме так укр-їнці у вільному світі відзна-чали своє найбільше націо-нальне свято. Редакційну статтю в цій справі, надру-ковану 27-го січня минулого 1973-го року, для пригадки передруковано на іншому мі-сці в цьому числі. Описла ця пропозиція була апробована Головним Урядом УНСоюзу та відповідними резолюці-ями Президії Світового Кон-гресу Вільних Українців і ке-рівним органом Українсько-го Конгресового Комітету А-мерики і Комітету Українців Канади. "Свобода" у згад-аній статті з 27-го січня 1973, відзначаючи на поштовомо-му листі, що в день 22-го січня того року деякі українські парафіяльні школи були за-криті, зробила висновок, що це й піддає думку, щоб день 22-го січня всі україн-ські поселення в світі від-

значали як Національне Свято так, як його відзначив би наш нарід на рідній зем-лі, якби був вільний і неза-лежний... Значить, всі укра-їнці повинні б святкувати також так, як свята святку-ється, як наші співгромадя-ни святкують Національний День Незалежності в А-мериці, першого понеділка в липні День Канади в Кана-ді, 26-го січня День Австралії, 7-го вересня День Незалежності в Бразилії... До тих святкувань належать відправи в церквах та релі-гійні імпрези і день вільний від праці... — сказано в пропозиції "Свободи", які кінчаються заголовком: "Ми не маємо жадних ілюзій, що ці думки і плани можуть бу-ти негайно здійснені. Але з часом вони можуть при-йнятися та стати важливою частиною наших зусиль на допомогу, якому українсь-кому народові в його зма-ганнях до волі і незалежності". З цих міркувань Укра-їнський Народний Союз і в-ва "Свобода" вже в цій ро-ці переходять від слів до ді-ла та проголошують день 22 січня, роковини проголоше-ння державної незалежності і суверенності Української Народної Республіки, Націо-нальним Святом для своїх прапівників. У цьому дні, в найближчий вівторок, бюро Головної Канцелярії Україн-ського Народного Союзу та в-ва "Свобода" будуть за-криті для звичайних занять, "Свобода" з датою того дня не появляється, а на нових приміщеннях УНСоюзу та на давніх же приміщеннях "Свободи" будуть виставлені силіо- жовті українські на-ціональні прапори поруч зор-яних американських.

ТУСМ І СУСТА ЗАКЛИКАЮТЬ ДО ГІДНОГО ВІДЗНАЧЕННЯ СВЯТА УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Нью-Йорк, Н. Й. — Крайові управи двох передових укра-їнських молодечих організа-цій звернулися із закликом до свого членства та до української громади відзна-чити 56-ту річницю проголо-шення української незалеж-ності Української Держави, яка припадає на вівторок, 22-го січня, 1974, "днем віль-ним від праці та шкільних занять".

Управі Товариства Укра-їнської Студентської Моло-ді (ТУСМ) і Товариства Укра-їнських Студентів Америки (СУСТА) у зверненні під-писаними їхніми головами Аскольдом Лозинським та Євгеном Іванцевим, відкла-лися на резолюцію Секре-таріату Світового Конгресу Вільних Українців з січня 1973 року.

Січневе Свято в Клівленді
Українські Злучені Орга-нізації — Відділ УККА в Клівленді, Огайо влаштує в неділю, 20-го січня 1974 р. о год. 4:30 по полу-дні в Норманді Гайскул (25-00 захід Плезант Валей, Пар-ма) — Святочну Академію для відзначення свята Само-стійності і Соборності. В програмі: свята: апель ко-мбатів і молодечих органі-зацій, відчитання проклама-ції посади міста Клівлен-да Парма і губернатора сте-йту Огайо, святочне слово, що його виголосить д-р Мих. Пал, виступ хору "Дніпро" — диригент С. Садовський, декламації і українські на-ціональні танки у виконанні молоді. Керівник танцюваль-ного ансамблю Віктор Богу-славський. Того ж дня в об-идвох українських церквах

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ В КАРТЕРЕТІ

Посадник міста Картерет, Н. Дж., Михайло Товт, 10-го січня 1974 року, підписав прокламацію, проголосивши день 22-го січня 1974 року Українським Днем. Того дня на ратуші міста, поруч аме-риканського прапору повіта-тиме також український. Академія, присвячена Січ-невим Роківницям, відбудеть-ся 27-го січня, початок год. 4 по полудні в залі Україн-ської Централі при 679 Ро-зевелт евеню; Доповідачі — Архипеліс Марко й інж. Омелян Граб.

Різдвяний концерт колядок і щедрівок в Ірвінгтоні

Українська Православна Парафія Святої Трійці в Ір-вінгтоні, Н. Дж. влаштує в неділю, 20-го січня 1974 р. в церкві, після Служби Бо-жої о год. 11:30 - різдвяний концерт колядок і щедрівок у виконанні церковного хору

Стефан Шафаровський виступить в Карнегі Голл

В неділю, 3-го лютого 1974 р. о год. 5:30 вечора в Кар-негі Рісайет Голл (57-ма вулиця і 7-ма евеню) в Нью-Йорку виступить з самостій-ним концертним феноменаль-ним симфонічним бандом Стефан Шафаровський. При фортепіані Євген Крах-ко — викладач італійського

СОВЕТЬСКИЙ РЕЖИМ ХОЧЕ ПРИМУСИТИ А. СОЛЖЕНИЦИНА ЕМИГРУВАТИ З СССР

Москва. — Безпосередньо після нападу газети "Прав-да" на А. Солженіцина як на "зрадника" советської системи і держави, голова правління Спілки письмен-ників РСФСР Сергій Міхал-ков заявив від імені Спілки за те, що А. Солженіцин повинен покинути "соціалі-стичну батьківщину" і емігру-вати закордон. З такою ви-могою до Солженіцина го-лова Спілки письменників РСФСР звернувся, виступа-ючи з критикою Солженіци-на на московському радіо 15 січня. Того ж самого дня з нападом на Солженіцина ви-ступив на московському те-лебаченні редактор органу Спілки письменників СССР "Літературної газети" Але-ксандр Чаковський. Він об-винувачував Солженіцина у зневажливості пам'яті "ге-роїв великої вітчизняної вій-ни", мовляв, Солженіцин у своїх творах, "плюс на моги-ли двадцяти мільйонів со-ветських громадян, які по-жертували своє життя за свободу і незалежність сво-єї батьківщини в боротьбі проти гітлерівського фашиз-му". У своєму виступі проти Солженіцина на телебаченні Чаковський не назвав най-новішого твору, Александра Солженіцина "Архипелаг Гу-лаг 1918-1956", підкреслю-ючи тільки, що його писан-ня є подумані під кутом обо-рони царського режиму і його політики.

Посилена індивідуальне пе-реслідування Солженіцина
Крім нападів на Солжені-цина в пресі, радіо і телеба-ченні, советські чинники за-німали широкі акції серед населення, доручаючи цілому ряду осіб надокучу-вати, а то й погрозувати А. Солженіцинові. За словами дружини письменника, про-ти нього, "почалася війна нервів". Це в першій мірі ви-являється, заявила вона, у безупинних телефонічних зверненнях окремих грома-дян, які висловлюють своє обурення діяльністю Сол-женіцина. Це має бути, як за-явила вона, "висловом обу-рення народу". Згідно з ін-формаціями, що їх одержали західні кореспонденти від Солженіцина, советський ре-жим стосує репресії супроти всіх цих осіб, які прихильно ставляться до нього, чи да-ють йому допомогу. Най-більше потерпіла з його при-хильників письменниця Лідія Чу-ковська, яку усунуто зі Спілки письменників СССР за це тільки, що вона дозво-лила Солженіцинові корис-туватися своїм приміщенням в оселі письменників Пере-дильного недалеко Москви.

За найновішими інформа-ціями з Москви, советська міліція і КГБ постійно на-ходяться біля дому в Моск-ві, де проживає родина Сол-женіцина. Поліційні чинни-ки поїфформували дружину письменника, що скріплена поліційна охорона має за-завдання не допустити до цього, щоб родина письмен-ника цю спробу. Не зава-жаючи на скріпленню охоро-ну, поліція не робить ніяких труднощів всім тим советсь-ким і чужим особам, які хо-чуть відвідати родину Сол-женіцина.

ЦК КПСС ВИМАГАЄ ПЕРЕВИКОНАННЯ ГОСПОДАРСЬКИХ ПЛАНІВ У 1974 РОЦІ

Москва. — Советська пре-са з 12 і 13 січня опубліку-вала повідомлення ЦК КП-СС, Ради міністрів СССР, ВПРС (Всесоюзної цент-ральної ради професійних спі-лок та ЦК ВЛКСМ (Комсо-молу) та ЦК ВЛКСМ (Комсо-молу) "Про всеосяжне соці-алістичне змагання робітни-ків промисловості, будівни-цтва і транспорту за дотро-ков виконання народногос-подарського плану на 1974 рік" і "Про всеосяжне соці-алістичне змагання робітни-ків сільського господарст-ва за збільшення виробни-цтва і заготівель продуктів землеробства і тваринниц-тва в 1974 році". Це всео-сяжне "соціалістичне змага-ння" партійно-державні чин-ники СССР проголосили ні-бито у відповідь на домаган-ня робітників і колгоспни-ків, які, як відзначено у по-відомленні, "відгукнулися" на звернення ЦК КПСС до партії і до советського на-роду" з 4-го січня в справі ви-конання і перевиконання господарських планів у 1974 році.

Щоб якоюсь мірою "осо-лодити" додатковий тягар, накладений Москвою на на-селення СССР, кремлівські верховоди прийняли поста-нову про те, що "для пере-можців у всеосяжних змага-ннях і автономних респу-блїк, країв, і областей за дотрокове виконання на-родногосподарського плану підприємствами промисловос-ті, сільського господарст-ва, будівництва, транспорту і ін-ших галузей народного гос-подарства встановлено 58 пе-рехідних червоних прапорів ЦК КПСС, Ради міністрів СССР, ВПРС і ЦК ВЛКСМ з дипломами, в тому числі для союзних республік — 8, для автономних республік, країв і областей — 50. Для передовиків соціалістичного змагання — робітників, кол-госпників, інженерно-техні-чних робітників, колективних бригад, участків, відділень, ферм і ланок за видатні до-сягнення в праці встановле-но додатково 10 державних премій СССР".

Окремий наголос покладе-но на сільське господарство. У повідомленні на тему соці-алістичного змагання на від-тинку сільського господа-рства є подана дуже складна система нагород за досяг-нення, при чому передбаче-ні виплати високих грошан-них премій, не рахуючи "дипло-мів", "грамот", "нагрудних відзнак", "прапорів" тощо.

Конгресмени перестерігають Експортно-Імпортний Банк перед позичкою для СССР

Вашингтон. — П'ять аме-риканських конгресменів пе-реслали телеграму управ-лінню Експортно-Імпортного Банку, вимагаючи, щоб банк відмовив позички Советсько-му Союзу на суму 49 міль-йонів доларів. Ця позичка мала б бути зужита на роз-будову експлуатації природ-ного газу на Сибірі. У своїй телеграмі конгресмени стверджують, що позитивне

ДЛЯ ПРИГЛADКИ

Наше Свято Незалежності

Уже від багатьох років січневі видання не тільки наших, але й американських та канадських газет друкують багато повідомлень про наше Національне Свято, роковини проголошення державної суверенності Української Народної Республіки 22-го січня 1918-го року та роковини зливи всіх українських земель в одну Українську Державу рік пізніше, 22-го січня 1919-го року. Окремо звертається увагу на зв'язані з цим Святом молитви і заклики в Конгресі США, проголошення губернаторами штатів і посадовцями міст Дня Української Незалежності та виставлення в тому ді українських національних прапорів на капітолах штатів і ратушах міст, як і подібну увагу до цих роковин у Канаді.

У цьому році до багатьох повідомлень про ці святкування долучилося ще одне, надзвичайне: в українській парафіяльній школі с. Івана Хрестителя в Ньюарку-Ірвінґтоні день 22-го січня з уваги на наше Національне Свято був вільний від науки. Це й піддає думку, щоб день 22-го січня всі українські поселення в світі відзначали як Національне Свято так, як його відзначив би наш народ на рідній землі, якби був вільний і незалежний. Значить усі українські установи в цьому дні повинні б бути закриті для нормальної праці і всі українці повинні б цей день святкувати також так, як свята святкуються, як наші співгромадяни святкують Національні Свята наших країн: 4-го липня День Незалежності в Америці, і першого понеділка в липні День Канади (раніше Доміні) в Канаді 26-го січня День Австралії, 7-го вересня День Незалежності в Бразилії чи 14-го липня День Зброєння Востілі у Франції. До тих святкувань належать відправи в церквах та великі імпрези і день є вільний від праці.

Очевидно, що українці в поодиноких країнах не могли б самостійно припинити на той день працю в будь-якому американському чи канадському або іншому бюрі чи підприємстві, але можна мати певність, що їм цей день був би признаний за вільний від праці, якщо б вони тогді вимагали. При цьому кожний з них міг би зробити ще добру прислугу для української справи, бож власники чи наставники треба було б вислати нагоду та причину і цілі нашого Національного Свята. Коли мова про Америку, де це наше Національне Свято вже тепер має широкі загальнонаціональні засади, таке його святкування цілком певно починалося б до припинення рішення Конгресу, щоб Президент країни щорічно проголошував 22-го січня Днем Української Незалежності.

Ми не маємо ілюзій, що ці думки і пляни можуть бути негайно здійснені. Але з часом вони можуть прийнятися та стати важливою частиною наших зусиль на допомогу нашому українському народові в його змаганнях до волі і незалежності.

(„Свобода“, 27-го січня 1973)

Потогонна система в дії

З датою 4 січня совєтська преса опублікувала „звернення Центрального комітету КПСС до партії, до совєтського народу“. В цьому зверненні ЦК КПСС закликає населення СРСР до збільшення зусиль з метою не тільки виконати намічені господарські плани на 1974 рік, а й перевиконати їх зменшеною затратою коштів. „Центральний комітет КПСС звертається до всієї партії, до всього совєтського народу зі закликом, — написано у зверненні, — збільшити в 1974 році трудові зусилля в боротьбі за успішне перевиконання в житті постанов XXIV з'їзду КПСС, ще ширше розгорнути соціалістичне змагання за дотрочкове виконання плану під гаслом — дати продукції більше, кращої якості, з меншими затратами“.

Кілька днів пізніше, 12 січня, появилася чергове повідомлення, цим разом від імені ЦК КПСС, Ради міністрів СРСР, ВЦПС (Профспілок) та ЦК ВЛКСМ (Комсомолу), в якому говориться про постанову „Про всеосяжне соціалістичне змагання робітників промисловості, будівництва і транспорту за дотрочкове виконання народногосподарського плану на 1974 рік“ та „Про всеосяжне соціалістичне змагання робітників сільського господарства за збільшення виробництва і заготівлі продуктів землеробства і тваринництва в 1974 році“. У цьому повідомленні стверджується, що нібито „у відповідь на звернення Центрального комітету КПСС до партії, до совєтського народу передові робітники і трудові колективи, приймаючи високі соціалістичні зобов'язання, залюбки виконують усіх робітників промисловості, будівництва, транспорту й інших галузей розгорнути всеосяжне соціалістичне змагання за дотрочкове виконання народногосподарського плану на 1974 рік“.

Щоб „легалізувати“ цю нібито „робітничу ініціативу“, у повідомленні пишеться, що ЦК КПСС, Рада міністрів СРСР, ВЦПС та ВЛКСМ „підтримують“ і „підтримують“ та одночасно зобов'язують ЦК компартій союзних республік, крайокми, обкомів, автономні республіки і т. д. „широко розгорнути всеосяжне соціалістичне змагання за дотрочкове виконання народногосподарського плану на 1974 рік“. Іншими словами, ЦК КПСС, пропонуючи населенню СРСР у зверненні з 4 січня залучувати „всеосяжне соціалістичне змагання“, одночасно доручив деяким особам і колективам виступити з „підвищенням зобов'язаннями“ і з відповідним закликом до робітників і колективів, щоб відтак формально прийняли ці „підвищені зобов'язання“ за зобов'язуючу норму на 1974 рік, до якої, не зважаючи на оригінальний господарський план, схвалений під кінець 1973 року, має достовірно увести населення СРСР. Такий фактичний смел постанови ЦК КПСС з 12 січня 1974 року.

Коротко: оскільки совєтська потогонна система продовжує діяти в СРСР з непослаблюючою силою.

А. Гречко закликає до „бойової готовості“

Москва. — Виступаючи в Казані 9 січня, совєтський міністр оборони А. Гречко скептично висловився про можливість повного і справжнього відпруження у взаємних між Заходом та Сходом і підкреслював необхідність посилення заходів в напрямку збільшення військової могутності СРСР. „В загальному, ситуація на міжнародній арені вимагає, — говорив він, — щоб совєтський народ зберіг високий рівень чуйності і невтомно посилював оборонну спроможність совєтської держави“.

Промова А. Гречка була опублікована тільки у казанській пресі і інформацію про неї подало пресоє агентство Асоційовані Преси з Москви щойно 14 січня.

Ярослав Цадох

УНС НА ШЛЯХУ ДО 90,000 ЧЛЕНІВ

Український Народний Союз не придбав в минулому році повних п'яти тисяч членів, до яких змагав увесь рік, але все ж збагатився на 4,668 нових членів і замкнув рік із чистим зиском. Треба і за це бути вдячним долі та союзним організаціям, але ця вдячність не дає права на відпочинок і тому то вже другого січня цього року Головний Екзекутивний Комітет УНС проголосив нову кампанію, яка триватиме чотири передконвенційні місяці. Бо як же відпочивати, коли за яких 120 днів нам треба здобути 3,000 нових членів, щоб досягти дальшої мети: заокруглити кількість членів УНС до 90,000!

Поділити, здавалося б, велике число 3,000 нових членів на 120 днів і воно дуже й дуже змаліє. На один день припадає лише скромне число 25. Чи це так багато? Для однієї і для однієї Вілліду і навіть для однієї Округи може так, але для 500 Віллідів, організованих у 30 Округах, напевно ні! Це ж менше, як один член на день для всієї Округи, це один член на цілі два Вілліди! Глибоко подумаймо про це: три члени й збагнемо, що і тут засада, що громада великий чоловік, дає відповідь, що наш план і наша мета цілком реальні та можливі до здійснення, й то без великої натури. Але треба для цього громади, треба цього великого чоловіка, а не одиниць, які понад силу тягнуть воза за тих, які до нього впритягся не хотять.

Багато з нас втрачалося в часі союзних віз у передконвенційну кампанію. Хотімо твердо вірити, що це багато більше осіб зроблять в часі конвенційної кампанії і вже зараз, не втрачаючи ані одного дня, стануть разом до спільного змагання та у висліді ми в квітні закінчимо нашу ще одну кампанію й придбаємо не лише заплянованих 3,000 членів, але й дідимо й перейдемо нову, досі не досягнену у вісімдесятичлennій історії УНСозу границю — 90,000 членів!

Далі подаємо в можливість короткої форми мету, час і засади цієї кампанії та зв'язані з нею і призначені для її переможців поважні нагороди.

Ці нагороди тим замітні, що це чи не вперше за весь час існування УНС дістануть нагороди не лише організації членів, але також самі члени! Ось там вони зможуть отримати дві мети: придбати, чи видати збільшити своє життя та забезпечення та — при часті — здобути ще й нагороду. Разом сорок нагород, від 1,000 дол. до 50 дол. зможуть здобути нові члени УНС, забезпечені впродовж перших чотирьох місяців цього конвенційного року. При часті, вони зможуть здобути сильні, що зможуть покрити всі виклади за весь час забезпечення, а то й придбати поважну нагороду. Тому не повинно бути нікого, хто потягує життєвого забезпечення (а хто його не потребує!), або кому кінцево треба підвищити своє невелике забезпечення до суми, яка в білі чи в старості дасть правдиве, а не сповідне, забезпечення і справжню безпеку, що б в ці чотири місяці не підписав нової аплікації на забезпечення в УНСозі.

Подані даліше інформації про конвенційну кампанію говорять також, що й ці, які будуть трудитися для придбання нових союзних членів, їх організатори, й вони не підуть голувати від праці до дому. Тому УНС передбачає двохмісячну спонку до виконання цієї конвенційної мети: забезпечення і виплати для нових членів, та додержку, надзвичайну винагороду для тих, які члени забезпечили. Тому кличемо союзників (Закінчення на стор. 4-й)

В Нью Йорку пропонують свідчення також для учителів

Нью Йорк. — 14-го січня „Нью Йорк Таймс“ інформує, що тут створився Комітет до того належить колишній санітер міських публічних шкіл міста Нью Йорку, Гарей Б. Скрібнер, а очолює його п-і Вільям Левіс, попередній президент „З'єднаного Батьківського Комітету“; вони змагаються до покращання наукового рівня учителів, підвищення рівня членів і зближення у їхньому взаємодіюванні та виправляють програму нової, судя суворішої програми, яка затверджується не тільки директорів шкіл, але й учителів — господарів класу і учителів радювачів. Поки що ця програма ще не с цілком вито оформлена і очікує затвердження Шкільної Ради міста Нью Йорку. Канцлер міських публічних шкіл міста Нью Йорку, Ірвінг Анкер, заявив, що ці нові, гостріші методи і вимоги відносно учителівського збору — це не звичайно позитивне і важливе, яке допоможе розв'язати найбільш некучі і задержані до проблеми. Комітет цей видаватиме 4-ріс річковий памфлет, який служиме інструкцією учителям відносно їхнього пристосування до цієї нової програми. І так директори шкіл і учителі отримуватимуть свідчення (як досі їхні учні) від інспекторів шкіл, які вважатимуть до уваги: успіхи учителів відносно поведінки навчання і поведінки їхніх учнів, взаємодіювання між учителями, відношення учителів до батьків і до учнів.

І. Вовчук

ДО ПОЛОЖЕННЯ В УКРАЇНІ І ЗАВДАНЬ УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТІ У СВІТІ

(Відтворена з пам'яті доповіді, вголослена на Другому СКВУ — Торонто)

Винятком з А. Амальрік і А. Солженіцина, у своїй праці „Чи проіснує СРСР до 1984 року“ історик А. Амальрік передбачає розвал імперії СРСР, від якого відійдуть штучно включені в імперію територіальні національні формації. Письменник А. Солженіцин, обриваючи національну літературу, висловлює в „Нобелівській лекції“ свій протест проти уніфікаційної політики єдинодержавства. „За останній час, — говорить письменник — моїм стало говорити про нівелювання націй, про знищення народів в казні сучасної цивілізації“. Не називаючи кремлівських уніфікаторів, він вказує на вандалізм нівеляційних заходів сучасної кремлівської політики, бо „знищення націй зближує б нас не менше, як те, коли б всі люди стали подібними один до одного, в один характер, в одно обличчя. Нація — це багатство людства, це узагальнені його особистості; найменша з них несе свої особливі барви, та й то собі особливу грань Божого помыслу“. Натрапляючи жорстокість політики переселення і боротьби з національними літературами, лауреат Нобелівської нагороди говорить: „Але горе тім націям, у якій література переривається втручаннями сили: це — не простопорушення „свободи преси“, це — замкнення національного серця, екзекуція над національною пам'яттю“.

Брутальна політика ханату імперської партії з її нинішньою атмосферою расизму до неруських націй своїми розмірами перевищує гітлерівський расизм. Додаючи оли-

НТШ ОПУБЛІКУВАЛО ДВОТОМОВУ АНГЛОМОВНУ ІСТОРІЮ УНР

(1)

Саме напередодні Ювілейного Наукового Конгресу НТШ, що відбувався 23-25 листопада м. р. в Нью Йорку, появилася з друку велика двотомова спільна праця професорів д-ра Матвія Стахова, д-ра Петра Стерча і д-ра Миколи Чировського з обширним вступом проф. Оттавського Університету сенатора д-ра Павла Юзика. Це історія Української Народної Республіки від самих початків боротьби за державне самовизначення українського народу (березень 1917 р.) по катастрофу інвазійної експедиції збройних сил антант на українському побережжі Чорного моря в квітні 1919 р.

На понад одной тисячі сторінок друку в документальному стилі представлено будівництво Української Держави трьома системами: Української Центральної Ради, Гетьманату і Директорії з докладним оглядом конституційного ладу, внутрішньої адміністрації, організації мілітарних сил для оборони цієї держави проти воєнної агресії Совєтської Росії, як також блих російських армій адм. Колчака й Денікіна, а потім ще відновленої польської республіки.

Ця праця дає при тому чіткий образ тогочасного суспільства в Україні. Докладно нарисований образ українських політичних угруповань, їхня організаційно-політична сила і їхні програми та тактика. Тут читач має також всебічний огляд важливого питання національних меншин і ставлення їхніх різних партій до української справи взагалі і до існуючої тоді української державної влади зокрема. Вперше англійською мовою в цій праці представлено заходи української державної влади прислати ці а і іональні меншини (зокрема жидів, поляків і москалів) до лояльної співпраці над розбудовою державно-суспільного ладу в Україні того часу. В праці наведені державні акти і різні поклики в справі охорони суспільного порядку і права щодо своїх громадян і зокрема щодо національних меншин. Тексти цих документів вказують безсумнівно на факт, що українська державна влада всіх режимів рішуче і безоглядно поборювала злочинні виступи проти жидівської меншини в будь-якій формі і зокрема збройною силою поборювала „протижидівські“ погроми. Побіч українських державних актів і декларацій у цій справі наведено також документальні джерелі дані жидівських організацій і заяв жидівських діячів того часу, які рішуче заперечують будь-яку вину чи відповідальність державних чинників за появу погромів, стверджуючи, що погромний рух був наслідком політичної царату, поліції якого організувала чорносотенні мошкати „союзів руського народу“ для ширення в масах протижидівських настроїв і для влаштування у відповідній порі криливих протижидівських погромів. У цій новій праці щодо цього питання використано не тільки компетентні джерелі публікації, але також архівні матеріали. Таким чином англійськомовні читачі вперше будуть мати повний історичний огляд погромного руху на сході Європи і зокрема в Україні, а українські діачі будуть мати змогу в потребі інформувати загальну американську чи канадську громаду про це найбільш питання у співжитті різних національних меншин в Україні.

Сам наголовок цієї нової англійськомовної праці вказує на те, що тут історія Української Держави представляє хід подій в Україні в ділянці державного будівництва і його оборони у зв'язку з становленням Совєтської Росії і білого протобольшевицького табору (Колчака і Денікіна) та в світлі антантської політики щодо „російського комплексу“, тобто щодо нинішніх національних держав утворених на руїнах царської Росії (Україна, Польща, Балтійські і Кавказькі держави і т. д.) та властивої Росії - Москві. Тільки на цій тлі можна зрозуміти той європейський заклад, який тоді витворився, як вислід цієї постави Заходу й обох таборів Росії і який довів потім до Другої світової війни та загрожує світові третьою такою війною тепер.

У цій зв'язку названа праця представляє історію другої війни Совєтської Росії проти України (починаючи з другою половиною листопада 1918), використовуючи при тому такі колишні совєтські публікації, автори яких цінні були зліквідовані, а їхні праці заборонені до вжитку в бібліотеках. Документи, наведені в цій новій праці, доказують поза всяким сумнівом, що ця друга, як і перша воєнна інвазія Совєтської Росії на Україну, була наперед заплянованою міждержавною, інтернаціональною, а не громадською воєною, як це пробують тепер доказувати совєтські академічні публікації, що намагаються фальшиву доктрину викладає історії Сходу Європи в американських і англійських університетах. (Закінчення буде)

Вогдан Браців

„МОЙСЕЙ“ І. ФРАНКА АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ У ВИДАННІ АМЕРИКАНСЬКОГО НТШ

(2)

Твердження, що І. Франко заснував 1899 р. „Українськоруську Видавничу Спілку“ не цілком точне. Засновками цієї Видавничої Спілки були, крім І. Франка, ще Володимир Гнатюк і Михайло Грушевський і була заснована ця спілка вже 1898 року. У згадці про пам'ятник надмогилю Франка на Личаківському цвинтарі у Львові, що його збудовано за проектом скульптора Сергія Литвиненка, варто було згадати, що відбулося це в травні 1933 року.

В другій частині „нарисів“ подано бібліографічні дані про поетичні, прозові, драматичні, дитячі й наукові писання Івана Франка. В абзаці про поезію ці дані — назви й роки написання окремих віршів чи виходу окремих збірок — подані здебільшого точно. Неясно тільки, чому в поданих англійською транслітерацією українських назвах, кожне слово пишеться з великої, як і в англійськомовній літературі. Незрозуміло також, що визначають „фундаментальні проблеми“ (основні?, корінні?) в поясненні до збірки „Semper tiro“, 1900 р.

Трохи гірше справа з абзацом про поеми. „Панські жарти“ перекладено „The Passing of Serfidom“, тобто „Проминання (чи й смерть) панщини“. „Великі роковини“ названо в перекладі „Festal Centennial“. Все це правда перекладні дрібниці, але ж не дрібниці те, що до Франкових поем зарахували редактори його ж, написану нібито 1907 року, історично-літературну розвідку „Пісня про Правду і Неправду“, що була надрукована в Записках НТШ 1906 р. (т. 70, кн. 2, стор. 1-70) і видана окремою відбиткою, як літературно-історичний нарис у Львові 1906 р.

У бібліографічних даних про Франкові повісті дивно звучить переклад назви Франкового твору „Для домашнього огнища“, що його подано англійською мовою „For Heart and Home“, тобто „Для серця й дому“.

В абзаці про Франкові оповідання назви прозових збірок подано всімш з назвами окремих оповідань. Теж і тут назви й дати не завжди точні. Збірка „Борислав“, 1877, що її визначено як „робітничі оповідання“ була надрукована в час „Друг“ і окремою відбиткою з підзаголовком „Картина з життя підгірських і селян. Оповідання „На дні“ було написано й видане, 1880 року, як суспільно-педагогічна студія, а не 1881 р. Назву оповідання „Лесина на челядь“, що було друковане в альманаху „Дістятка“ 1876 р., подано в англійськомовному перекладі, як „Родина вдови Лесихи“ („The Widow Lesykh Family“).

Якщо йде про англійські переклади таких чи інших назв Франкових творів, то редактори англійськомовного „Мойсея“ у виданні НТШ могли легко перевірити ці назви або в Англійському Енциклопедії Українознавства, т. I, стор. 1026-1030, або й навіть у статті С. Шумейки в першому англійськомовному „Мойсеї“ 1933 р., в якому, наприклад, назву поєми „Панські жарти“ перекладено куди правильніше, як „The Landlord's Jests“ і назву „Ліса Микити“, як „Reynold the Fox“.

Рясним на фактичні помилки й недоречні неточності вийшов передостанній абзац „нарисів“ про видавничу й наукову діяльність Івана Франка. З поданих там даних виходить, що Франко був засновником таких „видавничих спілок“ (publishing companies), як „Дрібна Бібліотека“, „Світ“, „Народ“. Перша із них не була ніякою „спільнотою“, а тільки книжковою серією, що її видавав Франко „Народ“ була вдови Лесихи“ („The Widow Lesykh Family“).

З тих думок, а їх не всіляко ловити і припинити чи замкнути кагєбієська сторожа імперії, родяться демонстрації молодих біля пам'ятників Шевченкові і Франкові в річницю велетнів національного духа. Тими думками запліднюється поетичні гуртки і товариства охорони пам'яток культури та історії.

(Продовження буде)

1) Александр Солженіцин, „Нобелівська лекція“, Нью Йорк, 1972.

2) С. Сверстюк, „Сбор у рещтованні“.

3) „Український Вісник“, ч. 3, 5.

4) „Літературна Україна“, 18 вересня 1973, Юрія Ярмиш, „Всупереч життєвій правді“.

УСЯ ЦЬОГОРІЧНА КОЛЯДА НА ХАРИТАТИВНУ АКЦІЮ ЗУАДК!

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
1321 W. LINDLEY AVE. PHILADELPHIA, Pa. 19141

Румунсько-польські відносини гіршають

Букарешт. — Здається ще недовго була познана, лише західна преса, що під натиском і спонукуючою Брежнєва дійде до унормалізування відносин між Румунією і Польщею, та що постійно відкладаючи подорож шефа польської компартії Герек до Букарешту такі відбудуться. Тим часом, зовсім несподівано для Варшави і Москви, Чаушеску відкинув пропозицію приїзду Герек до Румунії, яка була запропонована на лютий 1974 р. Перший приїзд Герек з Польщі мала виїхати група польських з'явців різних політичних і економічних діячів, яку мали очолювати найвищі партійні функціонери. Група, яку мав очолити Лукашів, мала за завдання усеунути в переговорах з румунами різного роду непорозуміння, а в першу чергу непорозуміння політично-ідеологічного порядку. Холодні відносини між Польщею і Румунією посилилися на політичному тлі, від часу як Польща зажадала покласти початок ставитися до кожного потягнення Москви, голівно у відношенні до Китаю. Політичні коментатори вважають, що якщо не наступить якась виразна інтенсифікація Москви і московське Політбюро не вміститься до цієї справи, відносини між Румунією і Польщею можуть навіть погіршитися. Виникають навіть сумніви чи Чаушеску приїде в 1974 році до Варшави на відзначення 30-ліття з. Польської Народної Республіки.

„МОЙСЕЙ” І. ФРАНКА АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ У ВИДАННІ АМЕРИКАНСЬКОГО НТШ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Громадсько-політичний тяжко, що виходив за редакцією М. Павліка й І. Франка; а „Світ” був літературно-політичним місячником, що виходив у 1881-82 рр. і що його видавцем-редактором був Іван Белей. Ще більше заперечення викликають бібліографічні дані про наукові праці І. Франка. Видавна нібито 1883 року праця під назвою „Політична й економічна історія Галичини в 1810-1848 рр.”, не згадується в жодній із бібліографій Франкових писань, ні в Дорошенка, ні в М. О. Мороза. Не згадує про таку працю й В. Левинський у своїй брошурі „Франко як економіст”, що була видана 1957 р. у Скрентоні з передмовою д-ра М. Стахова. В автобіографії І. Франка, написаній 1900 р. для М. Драгоманова, сказано тільки, що „зі мною з початком 1883 р. я приїхав до Львова... пробував там пару місяців, зібрав дещо трохи матеріалу з архіву, відтак поїхав на село до Нагуєвичів і займався читанням книг”. Праця над історією політичної й економічної Галичини в роки 1810-1848”. Праця Івана Франка „Святий Климент у Корсуні”, видана нібито 1896 р., не була студією про стару українську літературу, а тільки „причинками до історії староруської легенди” і була друкована в Записках НТШ в 1902-1905 рр. й виїхала окремою книжкою у Львові 1906 р., а не 1896 р. Студія „Варлаам і Іоасаф” була теж докторською дисертацією І. Франка, що її він захистив 1893 р., не 1895; друкувалася в Записках НТШ 1895-1897 рр. й виїхала окремою книжкою у Львові 1897 р. „Шевченкова „Наймичка” була габілітаційною лекцією І. Франка у Львівському Університеті 18 лютого 1895, його праця „Іван Вишенський”, що була темою габілітаційного кількоти Івана Франка була надрукована того ж року, а не 1896 у Львові. Точна назва праці „Панщина в Галичині” й „Панщина і її скасування 1848” й була вона видана „Проміною” у Львові у 50-річчя скасування панщини 1898 р., а не 1899 р. Праці Франка „До історії віршів на Україні”, друкована в Записках НТШ, т. 34, кн. 2, й окр. відбиткою на 8 сторінок. Зібрані й упорядковані Франком „Галицько-руські приповідки” були видані п. н. „Галицько-руські народні приповідки” у трьох томах в 1901-1910 рр. „Історія української мови” (в „нарисі”: „History of the Ukrainian (!) Puppet Drama”) була надрукована п. н. „До історії українського вертепа XVIII в.” й окремою відбиткою 1907 р. Видані нібито 1908 р. „Студії над українськими народними піснями” були друковані насправді в Записках НТШ в 1905-1913 рр. й виїхали окремими виданнями, як І-й том, 1913 р. у Львові. Під назвою „Середньовічне оповідання про зруйнування пекла” редактори „нарисів” мали, мабуть, на думці видане 1908 р. „Слово про збурення пекла”. Півна назва розвідки Франка „Теорія й історія літератури”, 1909, мала б бути „Теорія й розвід історії літератури” (друку у ЗНТШ, т. 89, кн. 3, стор. 5-45). Цілком незрозуміло подана назва якоїсь нібито Франкової праці „Нарис української літератури 1890-1910”. Такої не було. Була тільки книжка „Нарис історії української руської літератури до 1890”, видана у Львові 1910 р. Стільки про біо-бібліографічні дані до життя й творчості І. Франка подані в англійському виданні Франкового „Мойсея”, призначеному для чужомовного читача. Вони не тільки неточні, але й фальшиві. Ці помилки того роду, що тяжко повірити, щоб автором „Біографічного нариса” про Франка в цьому виданні був проф. В. Лев.

Свято Самостійності і Соборності в Йонкерсі

Громадський Комітет в Йонкерсі влаштує в неділю, 27-го січня 1974 р., святочну академію для відзначення роковин Самостійності і Соборності. Академія відбудеться у великій залі Українського Народного Дому (301 Палісей евею Йонкерс) о годині 3:30 по полудні. В день 22-го січня (візиту) посади міста Йонкерс Саджело Р. Мартіеллі підніме прокламацію Українського Дня, а офіція відбудеться церемонія підняття українського прапора на погугу біля міської ратуші. Початок церемонії год. 9:45. В неділю (день академії) буде відправлена о год. 10-й в українській католицькій церкві св. Михайла Служба Божья в наміренні українського народу. В програмі свята візьмуть участь: посадин Йонкерс С. Мартіеллі, почесний посадин о. шайбелія Василь Федаш, хор церкви св. Михайла під керівництвом д-ра О. Сохана, юнацтво СУМА і Пласту. Святочну доповідь виголосить д-р В. Савчак.

Помер Йозеф Смирновський

Прага. — Тут помер 15 січня на 62 році життя відомий чеський комуністичний лідер - реформіст Йозеф Смирновський, який разом з Александром Дубчеком зробив спробу в 1968 році реформувати дотогочасну панівну в Чехо - Словаччині тоталітарну комуністичну систему. Йозеф Смирновський був головою чехо - словацької Національної асамблеї аж до часу совєтської інвазії під кінець серпня 1968 року. З усуненням А. Дубчека він також втратив свою позицію, а відтак був усунений з президії Центрального комітету Чехословацької комуністичної партії. В роки Другої світової війни Смирновський очолював протигітлерівський резистанс, а по встановленні комуністичного режиму в Чехо - Словаччині прийняв активну участь у його закріпленні. Невадом, однак, поїхав в неласку за свої відносно ліберальні демократичні погляди. В 1961 р. його усунули з партії і якийсь час він перебував в ув'язненні. У політично - партійне життя він поновив включення в 1963 році і скоро став речником реформістського руху, пропагуючи реформи в соціал - демократичному дусі. Від цих своїх ліберальних поглядів він не відірвався до кінця життя, не зважаючи на натиск режиму.

Українці Маямі допомагають українській школі в Бразилії

Маямі, Флорида. — Заходами 17-го Відділу Союзу Українок Америки тут відбувся 8 грудня 1973 р. концерт солістів — Євгена Савчина, Богдана Сперкача та Ольги Цегельської з метою зібрати фонди на допомогу українській школі в Прудентополіс, Бразилія, яку утримує там Сестри Службівні. В програмі концерту були твори М. Лисенка, В. Матюка, В. Заремби, Вілша, Верменича А. Коса — Анастольського і інших українських та чужих композиторів. Головні точки програми виконав співак Євген Савчин, абсолютний Українського Музичного Інституту, який захопив численню зібраних слухачів своїм приспіним і добре вишкolenим голосом та досконалою інтерпретацією кожної виконуваної пісні. Особливо захоплювалися слухачі його виконаннями пісень „На каліні мене мати кохала”, „Мамині руки” й „Виглядаю тебе”. Акомпаніював йому Б. Сперкач, який крім того виконав власну партію Ліста, П'яністка Ольга Цегельська продемонструвала свою знамениту техніку, виконуючи твори Шопена і Шуберта. Концерт відкривала голова відділу СУА пані Ірина Ракуш, яка одночасно поінформувала про ціль влаштованої імпрези. Програмою проводила пані Софія Кочужда, культурно-освітня референтка відділу. Ольга Павлова

НА ФОНД ВИДАННЯ ЩОДЕННИКА НАЧАЛЬНОЇ КОМАНДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГАЛИЦЬКОЇ АРМІЇ

зложили: Сот. ОСИП УТРИСКО, Ньюарк \$10.00
Проф. МИХАЙЛО ЦІНКА, Ньюарк 10.00

Видавництво „ЧЕРВОНА КАЛИНА” щиро дякує за пожертви.

ЩОДЕННИК НКУГА і стенографічний протокол судового розпиту над Начальним Вождем УГА ген. пор. Миколом Тарнавським, шефом Штабу УГА полк. ген. штабу Альфредом Шпанником та членом місії для переговорів з армією Денікіна от. Омеляном Лисняком незабаром появляться друком.

ЧЕРВОНА КАЛИНА
P.O. Box 507, Church Street Sta.
New York, N.Y. 10008

Плем'я Старших Пластунів і Сеньйорів „СІРОМАНЦІ” складають суму 200.00 доларів на потреби Ювілейного Фонду НТШ в ЗСА.

ДОПОВНЕННЯ ПОТАТКИ В СПРАВІ ПОЖЕРТВ ПІД ЧАС ЮВІЛЕЙНОГО БЕНКЕТУ НТШ В НЬО ЙОРКУ
Нотатку, подану в Свободі ч. 7 з дня 11-го січня 1974 р. у вище згаданій справі, доповнюємо пропущеними Жертводателями:
250.00 дол. — ІХ ЕКСПЕДИЕНТ СПИСОК КИР МОСИФ ШИМОНДЮК, Стемфорд;
250.00 дол. — ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКОЇ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ, ВІДІЛ НЬО ДЖЕРЗІ.
ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ СТОПЧІННІ НТШ

Українська Православна Парафія Святої Тройці в ІРВІНГТОНІ, Н. Дж., 836 Lyons Avenue, IRVINGTON, N.J.
повідомляє Українське Громадянство, що у неділю, 20-го січня 1974 р. в церкві, після Служби Божої (год. 11:30) — відбудеться

РІЗДВЯНИЙ КОНЦЕРТ КОЛЯДОК І ЩЕДРІВОК

у виконанні ЦЕРКОВНОГО ХОРУ під кер. Іж. ДМИТРА ОЛІШНИКА
Після Концерту відбудеться РІЗДВЯНА ЗУСТРІЧ-ОБІД в ЗАЛІ ПАРАФІЇ
Щиро всіх запрошують на Різдвяний Концерт і Зустріч
о. ПЕТРО САГАНДАЧНИЙ — настоятель
І. ПАНИН — голова Парафіальної Ради

КОМІТЕТ ОБ'ЄДНАНИХ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ м. НЬО ЙОРКУ ВІДІЛ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

ВІДПОВІДАЄ
в неділю, 20-го січня 1974 року, о год. 4:30 по поп. в залі FASHION INSTITUTE, 225 West 24th St., NEW YORK CITY

СВЯТО САМОСТІЙНОСТІ І СОБОРНOSTІ ПРОГРАМА:

Відкриття Прокламація Українського Дня адв. РОМАН ГУТЛЕВИЧ
Святочну промову виголосить губернатора Стейту М. ВІЛСОНА і посадин міста А. БІМА проф. С. ФЕДОРЕНКО
У МІСЦЕВИХ ЧАСТИНАХ ВИСТУПАЮТЬ:
ГАННА КОЛЕСНИК — меццо-сопрано Київської опери та балету, перший виступ в Америці; акомпанімент ВОЛ. РАТУШНИЙ
Хор „ПРОМІТЕЙ” з Філадельфії диригент М. ДІЛІВОВА
Акомпанімент — ГАЛІЯ МАЗУРОК
Танцювальний Ансамбль „ВЕРХОВИНЦІ” Осередку СУМА в Нью Йорку, керівник О. ГЕНЗА.
Рецитація акторка В. КАЛІН-МАГМЕТ
Того ж дня в усіх українських церквах Нью Йорку будуть відправлені УРОЧИСТІ СЛУЖБИ БОЖІ В НАМІРЕННІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ В церкві св. Юра в Нью Йорку, о год. 12-й в полудні.
ДО УЧАСТІ В СВЯТКУВАННІ ЗАПРОШУЄМО УКРАЇНСЬКІ МОЛОДІЧІ ТА КОМБАТАНСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО.
Квитки вступу нумеровані, в передпродажі: Арка. Яно.

УКРАЇНСЬКИЙ ХОР „ДУМКА” в НЬО ЙОРКУ просить своїх Членів і Прихильників замистити квітін на могилу
б. л. п. ЄВГЕНА ДАНИЛЮКА
члена-основника і довголітнього члена Управління хору.
складати
НА ОТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД ДЛЯ 2-ОХ МАЛОЛІТНІХ СИНІВ ПОКИНУНОГО
Чеків виставлені на Ukrainian Dumka Chorus просимо вислати на адресу скриньки:
Roman Hentisz; 35-63 88th St., Jackson Hgts, N.Y. 11372
УПРАВА

Дня 22-го листопада 1973 року відійшов у Вічність

б. л. п. Іж. МИРОН БУКОЄМСЬКИЙ

У час похоронів зішлись численні Рідні й Приятелі віддати Покійному останню прислугу, а нам — словами похвали облетіти важкі години, за що складаємо їм усім найсерdecнiшу подяку.
Зокрема дякуємо парохам о. д-рону Володимирові Гавриленку за Божественну св. Літургію і прашальну проповідь в церкві св. Юра. Дякуємо о. д-рону Едмондіві Скоттону за св. Тайну Євхаристію при лоні смерті і похоронні відправи в Нью Йорку та на цвинтарі Факс Чейза, Філадельфія.
Дякуємо Дорогим Пашам: архієп. І. Зайцеві та Іж. М. Милинцеві за зворушливі прашальні слова в похоронному заведенні.
Дякуємо за жертви Служб Божих, що поруч рідні Покійного Мирона — заможники: п. п. д-р Олена Носковська-Грилик, п. п. О. Грицька, В. Г. Гриняк, С. Корольок, О. Кузьматича і Варан, д-р І. Н. Макаренчик, М. І. Мороз, К. І. Р. Назарук, Т. Паш, Я. Х. Ракончик, Іж. Б. і А. Сатурскій (Кіліаленд), Іж. М. і Л. Чолган, Д. Хухра, Іж. Ю. І. Хухри.
Дякуємо за щедрі жертви на „Церкву в Потребі”, що їх зложили: п. п. М. Абрамук, Іж. Р. і Л. Бобяк, М. і М. Букоємські (Торонто), Іж. Ю. і М. Галузичські, В. Г. Гриняк, Н. і О. Гриняк, Іж. Ю. і К. Кузьмич, О. Леня, М. І. Мороз, Я. Салук, д-р Ю. і М. Сай, А. І. Сольчаник (Честер), В. і О. Труш, д-р В. і О. Фароїнів (Трейтон), Іж. М. і Л. Чолган, Іж. Ю. і Л. Хухри і д-р В. і М. Цимбаліст — разом 305.00 дол.
Дякуємо п-ну д-рону Я. і Х. Восвідкам з родиною за дарунок 100.00 дол. на УВАН.
Дякуємо 20-ом Колегам і Дружам Покійного в Даніюгу за складку 205.00 дол. на „Церкву в Потребі”, яке оголошено в Свободі з дня 19-го грудня 1973 р. та іншим трьом оголошенням в Свободі з дня 20 грудня, крім із одним, що зложив дачок на Гарвард та однієї подружки, що зложив дачок на Альманах Станіславської Землі, оголошенням дня 23 грудня та двом іншим, що жертували на „Церкву в Потребі”, оголос. в Свободі дня 12 грудня.
Дякуємо п. п. Хористам за гарний спів у час відправи.
Дякуємо всім Родинам і Особам, що прислали нам писемні й телеграфічні висловлення та всім тим Особам і Представникам Організацій, що взяли участь в похоронах і Нью Йорку, у Філадельфії та Вейм, що малихся за душу Покійного.
Дякуємо п. Маріоні Оуферкерк за пірну прислугу при відшуканні трині в Філадельфії.
Висні дякуємо похоронному заведенню Петра Яреми за дуже добру обслугу.
ІРИНА — вдова
ІРИНА — дочка з чоловіком ДАВІДОМ

ТОВАРИСТВО ЗА ПАТРИАРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ — ВІДІЛ В НЬО ЙОРКУ

ділиться з Членами Товариства й Громадянством болочо-суданого місткою, що в суботу, 12-го січня 1974 р. відійшов у Боку Вічність.
Член Управління Відділу Товариства за Патріархальний Устрій УКЦеркви
б. л. п. ЄВГЕН СТЕПАН ДАНИЛЮК
Покійний був абсолютним Богословською Академію у Львові та Фармацевтичного Факультету УТТ у Мюнхені. Бул активним членом Товариства за Патріархальний Устрій УКЦеркви та в інших громадських, культурних і молодіжних організаціях.
Друзині, Дітям і Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.
УПРАВА ТОВАРИСТВА
Замистити квітін на могилу складаємо 20.00 дол. на Фонд „Церква в Потребі”.

В глибокому смутку повідомляємо, що вранці, дня 15-го січня 1974 року, відійшла від нас у Вічність

наша Найдорожча МАМЦІЯ, БАБЦІЯ, СЕСТРА І ТІТА
б. л. п. КАТРИЯ з ІВАНЦІВ КОТИК

народжена в Осереді, Сокальського повіту в Україні.
ПАНАХИДНІ будуть відправлені в четвер і п'ятницю, 17 і 18-го січня 1974 р. о год. 8-й веч. похоронному заведенню Латвія, 801 Springfield Avenue, Irvington, N.J.
ПОХОРОН — в суботу, 19-го січня 1974 р. год. 8:30 за похоронного заведення Латвія, год. 9:30 похоронні відправи в українській католицькій церкві св. Івана Християні в Нью Йорку і перевезення Тіла в останній на Український Цвинтар в Вавад Брук, Н. Дж.
СВІТІ — син з дружиною ВОЛОДИМИРОЮ ЛЮБА ГАЛІБЕ — донька з мужем РОМАНОМ НАДІЯ КУХ — донька з мужем ВОЛОДИМИРОМ ВОГДАН, ВІРКА, ЄВГЕН І ЮРІО — плуки Іж. ІВАН БРАВЧУК і д-р МИРОН БРАВЧУК — сестрини з родинами
мр. МИРОСЛАВА ГОШОВСЬКА — братанка з родиною д-р ВАСИЛЬ ІВАНЕЦЬ — стрийний брат з дружиною ВОГДАННА РОМАНКІВ і д-р ЛЮБОМИР РОМАНКІВ — сестрини та блонка і дашка Родина на Рідних Землях

ВТЕЧА

(Закінчення зі стор. 1-й)

хід — неначе б на Олімпійські Ігрища...

І так вони пішли до югославського консульства й по довгих проханнях переконали урядовців, які дали їм безплатну візу, і їх синя „Волга“ помчала до західного кордону Болгарії.

Там вони ждали, вмираючи тисячу разів в найдовших двох годинах їхнього життя. Їх документи забрали. Час волікав предогом. Серпневе сонце було промінням по авті і сім серцець відповідало стукоті коліс Четвертого Вершника-Страха.

Видні з'явився пограничний сторож і з напів-іронічною усмішкою віддав їм їхні паспорти: „Вони важні тільки на Болгарію. Дітьте назад в Софію та просіть Вашу амбасаду, щоб вона продовжила їх на Югославію. Тоді зможете їхати.“

„Ну, цілком певно...“ — відповів чоловік при колесі, подивившись урядовцями за його розсудну пораду, і авто повернулося в протилежну сторону.

Було пізно пополудні. Сумерки падали на дорогу, а туманні ліси похоронили. Навкруги запанувала пригноблююча тишина.

Володимир сповільнив авто та повернувся на бічну, полевую доріжку.

„Ми не можемо тепер вертатися“. Він витягнув по дорожню мапу та почав її студіювати. Тоді, без одного слова, він знову застартавав мотор.

Авто котилося якийсь час. Володимир знову зупинив авто, подивився в мапу. Так, вони були дуже близько. Він тяжко відтхнув.

Найстарша особа між ними і застисненими зубами, почала мепотіти молитву. Семеро з України наблизилися до малої прикордонної станції. Молодий воєк з'явився нагло перед ними та спрямував світло електричної лампи на авто. Володимир швидко витягнув червоно-золоті совєтські паспорти, й дивлячись прямо на джерело світла, різко промовив: „Транзит“.

Настала хвилинка мовчанки, тоді ледве-чутний „клік“ і границя перегорода піднялася вгору а світло в руці воєки згасло. Колеса „Волги“ покотилися на югославську землю.

За границею, глибоко в лісі, семеро заснули твердим сном. Бабуся Дарія, два хлопці і Тамара покупилися в авті. Ганна та два чоловіки опали на пляжових рушниках під авто. А коли настав ранок, вони помиллися, з'їли рештки болгарської поживи та ввійли в тісну шкаралупу авта.

Вони прибули в Білгород пізно пополудні, кілька мінут перед закриттям австрійського консульства.

„Чи Ви маєте яку готівку зі собою?“ — було перше питання обережного консуля. І коли вони почали вивертати кишені, шукаючи грошей, його співчуваючі очі мандрували по сімох обличчях. Його рука, натомість, скоро покінчила мандруючи думки: він привів печатки на паспортах, підписав візи та швидко відійшов, наче б боявся, щоб не змінили думки.

Знову на шляху, і синя „Волга“ покотилася в сторону австрійського кордону в морі авт різних кольорів, різ-

ного виробу та різних рес-траційних плит. Але знову журба та напруження. Правда, їх паспорти полаго-словлені австрійськими віза-ми, але що з того, коли со-ветські виїзні документи так страшно обмежені? Чи не задержать їх югославська прикордонна сторожа так, як це зробила сторожа в Болгарії?

Але цього не було. Як мо-жуть вони висмикнути одне авто з безконечної черги змоторизованих туристів?

І так, 26-го серпня 1972 року, мале чудо, запланова-не в Києві, розбило шкаралупу: семеро українців пря-мо із Совєтського Союзу о-пинилися на Заході. Вони стали вільними.

Вони стали і залишилися вільними — бо мала Австрія дала їм право політично-го азилу. Вони були вільні шукати за новим домом, по можливості у вигідніший відділ від Західної Заслони. Вони вибрали Австрію.

В часі між їх прибуттям та виїздом, совєтські відкачі відкрили величавий світ, за-селений людьми доброї волі: один відеоскоп сусід доброї волі відпоршав своє знання російської мови, яку він вив-чив, бувши вояком полонен-ним в СССР, став їх перек-ладчиком; група америка-нських учителів з Тексасу, що перебувала на студійних семінарах, дала приміщення у своїх мешканнях для совєтських відкачів; одна ка-толицька парохія над Ду-наєм передала готівку для вихованців в совєтській діс-носії невірною. Спільний знаменник в Сім'ї Вільних Людей виявився навіть в е-міграційних місіях: америка-нський, канадський та ав-стралійський.

В дні 24-го січня 1973 р. Володимир Андрійович Ко-лесник, б. директор Київсь-кої Опері, та його родина ввійшли до літака австрійсь-кої лінії „Квантас“ на пок-ритім сім'юм летищі Від-ня. Тридцять годин пізніше їх привітав представник Но-вої Опері під пекучим сон-цем Сиднею.

Вістка про них стала голо-сна — в пресі, на телевізі-та на хвилях етеру. Підзем-ними шляхами вона дста-лася в Україну.

Новина про втечу родини Колесників дійшла до Відня через три кордони: совєт-ський, польський і чехо-слова-цький.

Одного зимового дня стар-ший віком чоловік прибув до Київської Опері та по-пався за сцену.

„Що Ви зробили з моїм сином?“ — закричав він. „Довгі місяці я не мав віс-ті від нього, тому я приїхав з Дніпропетровська, щоб до-відатися, що сталося з ним. Його бюро закрило — і я до-магаюся, щоб Ви мені сказа-ли, що сталося з Володими-ром Андрійовичем Колесни-ком?“

Артисти та хористи зібра-лися навкруги нього. А ста-рушок даліше протестував. Нагло двох тайних агентів виступило з гурту та забра-ли старушка.

Тоді почувся голос з гур-ту: „Ваш син тепер закордо-ном!“

Старушок задержався на хвилину. Він глянув на гурт — легко усміхнувся.

УНС НА ШЛЯХУ ДО 90,000 ЧЛЕНІВ

(Закінчення зі стор. 2-й)

зових діячів — організаторів і загальнот української громади: використайте ці чотири короткі місяці, щоб

КОНВЕНЦІЙНА КАМПАНІЯ УНС 1974 РОКУ

Час тривання: Від 1 січня до 30 квітня 1974 року (4 місяці).

Мета: Придбання 3,000 нових членів УНС для доповнення загального числа членів УНС до 90,000.

Спеціальні нагороди: Крім дотеперішніх, звичайних нагород, семеро українців пря-мо із Совєтського Союзу о-пинилися на Заході. Вони стали вільними.

Вони стали і залишилися вільними — бо мала Австрія дала їм право політично-го азилу. Вони були вільні шукати за новим домом, по можливості у вигідніший відділ від Західної Заслони. Вони вибрали Австрію.

В часі між їх прибуттям та виїздом, совєтські відкачі відкрили величавий світ, за-селений людьми доброї волі: один відеоскоп сусід доброї волі відпоршав своє знання російської мови, яку він вив-чив, бувши вояком полонен-ним в СССР, став їх перек-ладчиком; група америка-нських учителів з Тексасу, що перебувала на студійних семінарах, дала приміщення у своїх мешканнях для совєтських відкачів; одна ка-толицька парохія над Ду-наєм передала готівку для вихованців в совєтській діс-носії невірною. Спільний знаменник в Сім'ї Вільних Людей виявився навіть в е-міграційних місіях: америка-нський, канадський та ав-стралійський.

В дні 24-го січня 1973 р. Володимир Андрійович Ко-лесник, б. директор Київсь-кої Опері, та його родина ввійшли до літака австрійсь-кої лінії „Квантас“ на пок-ритім сім'юм летищі Від-ня. Тридцять годин пізніше їх привітав представник Но-вої Опері під пекучим сон-цем Сиднею.

Вістка про них стала голо-сна — в пресі, на телевізі-та на хвилях етеру. Підзем-ними шляхами вона дста-лася в Україну.

Новина про втечу родини Колесників дійшла до Відня через три кордони: совєт-ський, польський і чехо-слова-цький.

Одного зимового дня стар-ший віком чоловік прибув до Київської Опері та по-пався за сцену.

„Що Ви зробили з моїм сином?“ — закричав він. „Довгі місяці я не мав віс-ті від нього, тому я приїхав з Дніпропетровська, щоб до-відатися, що сталося з ним. Його бюро закрило — і я до-магаюся, щоб Ви мені сказа-ли, що сталося з Володими-ром Андрійовичем Колесни-ком?“

Артисти та хористи зібра-лися навкруги нього. А ста-рушок даліше протестував. Нагло двох тайних агентів виступило з гурту та забра-ли старушка.

Тоді почувся голос з гур-ту: „Ваш син тепер закордо-ном!“

Старушок задержався на хвилину. Він глянув на гурт — легко усміхнувся.

Вони прибули в Білгород пізно пополудні, кілька мінут перед закриттям австрійського консульства.

„Чи Ви маєте яку готівку зі собою?“ — було перше питання обережного консуля. І коли вони почали вивертати кишені, шукаючи грошей, його співчуваючі очі мандрували по сімох обличчях. Його рука, натомість, скоро покінчила мандруючи думки: він привів печатки на паспортах, підписав візи та швидко відійшов, наче б боявся, щоб не змінили думки.

Знову на шляху, і синя „Волга“ покотилася в сторону австрійського кордону в морі авт різних кольорів, різ-

ного виробу та різних рес-траційних плит. Але знову журба та напруження. Правда, їх паспорти полаго-словлені австрійськими віза-ми, але що з того, коли со-ветські виїзні документи так страшно обмежені? Чи не задержать їх югославська прикордонна сторожа так, як це зробила сторожа в Болгарії?

Але цього не було. Як мо-жуть вони висмикнути одне авто з безконечної черги змоторизованих туристів?

І так, 26-го серпня 1972 року, мале чудо, запланова-не в Києві, розбило шкаралупу: семеро українців пря-мо із Совєтського Союзу о-пинилися на Заході. Вони стали вільними.

Вони стали і залишилися вільними — бо мала Австрія дала їм право політично-го азилу. Вони були вільні шукати за новим домом, по можливості у вигідніший відділ від Західної Заслони. Вони вибрали Австрію.

В часі між їх прибуттям та виїздом, совєтські відкачі відкрили величавий світ, за-селений людьми доброї волі: один відеоскоп сусід доброї волі відпоршав своє знання російської мови, яку він вив-чив, бувши вояком полонен-ним в СССР, став їх перек-ладчиком; група америка-нських учителів з Тексасу, що перебувала на студійних семінарах, дала приміщення у своїх мешканнях для совєтських відкачів; одна ка-толицька парохія над Ду-наєм передала готівку для вихованців в совєтській діс-носії невірною. Спільний знаменник в Сім'ї Вільних Людей виявився навіть в е-міграційних місіях: америка-нський, канадський та ав-стралійський.

В дні 24-го січня 1973 р. Володимир Андрійович Ко-лесник, б. директор Київсь-кої Опері, та його родина ввійшли до літака австрійсь-кої лінії „Квантас“ на пок-ритім сім'юм летищі Від-ня. Тридцять годин пізніше їх привітав представник Но-вої Опері під пекучим сон-цем Сиднею.

Вістка про них стала голо-сна — в пресі, на телевізі-та на хвилях етеру. Підзем-ними шляхами вона дста-лася в Україну.

Новина про втечу родини Колесників дійшла до Відня через три кордони: совєт-ський, польський і чехо-слова-цький.

Одного зимового дня стар-ший віком чоловік прибув до Київської Опері та по-пався за сцену.

„Що Ви зробили з моїм сином?“ — закричав він. „Довгі місяці я не мав віс-ті від нього, тому я приїхав з Дніпропетровська, щоб до-відатися, що сталося з ним. Його бюро закрило — і я до-магаюся, щоб Ви мені сказа-ли, що сталося з Володими-ром Андрійовичем Колесни-ком?“

Артисти та хористи зібра-лися навкруги нього. А ста-рушок даліше протестував. Нагло двох тайних агентів виступило з гурту та забра-ли старушка.

Тоді почувся голос з гур-ту: „Ваш син тепер закордо-ном!“

Старушок задержався на хвилину. Він глянув на гурт — легко усміхнувся.

Місце Перше \$300 Друге 150 Третє 75 Разом \$525

Виділи 151 і більше членів Місце Перше \$500 Друге 250 Третє 100 Разом \$850

Визначення переможців (точкова система):

Переможцями стануть ті організатори, які здобудуть найбільше число точок за здобуття членів у часі цієї конвенційної, чотири-місячної кампанії. Точки будуть зараховані так:

а) За члена (крім клас АДД і Т-16) — 10 точок, б) За \$1,000 суми забезпечення члена — 6 точок, в) За члена забезпеченого грамотою на \$500 чи в класі АДД або Т-16 — 5 точок.

При забезпеченні в класі Т-5 і Т-10, \$5,000 рахується як \$1,000 життєвого забезпечення.

Приклад обчислення точок:

За одного члена, забезпе-ченого життєвою грамотою на суму \$2,000 організатори будуть зараховані: за од-ного члена — 10 точок, за \$2,000 (по 6 точок за 1,000) — 12 точок. Разом: 22 точки.

Для вигоди учасників зма-гання подаємо цю ТАБЛИЦЮ ТОЧКУВАННЯ

За забезпечення на суму:	точок:
500	5
1,000	16
2,000	22
3,000	28
4,000	34
5,000	40
6,000	46
7,000	52
8,000	58
9,000	64
10,000	70
15,000	100
20,000	130

точок:
Т - 5,000
Т - 10,000
АД
Т-16

У цій змаганні за спеці-альні нагороди не беруть участі обласні та постійні організатори.

Коледжі пошукують студентів

Нью Йорк. — „Нью Йорк Таймс“ з 14-го січня ц. р. інформує, що 1973 рік, у порівнянні з попереднім, вико-зався менш обильним у кіль-кості виписів студентів до коледжів. Зменшення напливу студентів до приватних коледжів, впоряд із збільшен-ням коштів, спричинених ін-фляцією, які мусить видава-ти коледж на свій адмініс-тративний апарат, а також зменшення федеральних субсидій — загрожують небезпекою за-ривтя деяких коледжів і об-

ниженням академічного рів-ня. Давніше — це були сту-денти, що добивалися з про-ханнями, щоб їх прийняли до коледжів, сьогодні — це ко-леджі пошукують за студен-тами, що й піднімає престиж коледжів і нищить уявлення публічної опії про їхній ви-сокоякісний рівень. Цієї про-блеми — перехід від колиш-нього надміру напливу кіль-кості студентів до усталіс-зованого їхнього числа — ні-рі розв'язати трудно, хіба студентів і коледжі наділять федеральними субсидіями.

Вашингтон. — Джеймс Грегорі, голова Крайового Управління для справ безпе-ки на шляхах, повідомив пресу, що в 16-ох стейтах, які обнижили максимальні швидкості з огляду на енер-гетичну кризу, дуже змен-шилося число смертельних автомобільних випадків. Він сказав, що протягом листо-пада минулого року число смертельних випадків у цих стейтах зменшилося на 15-20 відсотків у порівнянні з листопадом 1972-го року. Коли всі стейти остаточно вста-новлять 55 миль на годину як максимальну швидкість, то в 1974-му році на шляхах країни згине коло 6,000 осіб менше, ніж протягом мину-лого року, твердив голова

Крайового Управління для справ безпеки на шляхах. Як відомо, 2-го січня цього року президент Ніксон під-писав закон, згідно з яким всі стейти мають до 60 днів встановити 55 миль на годину як максимальну швид-кість, а ті стейти, які цього не зроблять, будуть пока-рані тим, що не одержать від федерального уряду фондів, призначених на розбудову доріг.

Вашингтон. — Джеймс Грегорі, голова Крайового Управління для справ безпе-ки на шляхах, повідомив пресу, що в 16-ох стейтах, які обнижили максимальні швидкості з огляду на енер-гетичну кризу, дуже змен-шилося число смертельних автомобільних випадків. Він сказав, що протягом листо-пада минулого року число смертельних випадків у цих стейтах зменшилося на 15-20 відсотків у порівнянні з листопадом 1972-го року. Коли всі стейти остаточно вста-новлять 55 миль на годину як максимальну швидкість, то в 1974-му році на шляхах країни згине коло 6,000 осіб менше, ніж протягом мину-лого року, твердив голова

Крайового Управління для справ безпеки на шляхах. Як відомо, 2-го січня цього року президент Ніксон під-писав закон, згідно з яким всі стейти мають до 60 днів встановити 55 миль на годину як максимальну швид-кість, а ті стейти, які цього не зроблять, будуть пока-рані тим, що не одержать від федерального уряду фондів, призначених на розбудову доріг.

Вашингтон. — Джеймс Грегорі, голова Крайового Управління для справ безпе-ки на шляхах, повідомив пресу, що в 16-ох стейтах, які обнижили максимальні швидкості з огляду на енер-гетичну кризу, дуже змен-шилося число смертельних автомобільних випадків. Він сказав, що протягом листо-пада минулого року число смертельних випадків у цих стейтах зменшилося на 15-20 відсотків у порівнянні з листопадом 1972-го року. Коли всі стейти остаточно вста-новлять 55 миль на годину як максимальну швидкість, то в 1974-му році на шляхах країни згине коло 6,000 осіб менше, ніж протягом мину-лого року, твердив голова

Крайового Управління для справ безпеки на шляхах. Як відомо, 2-го січня цього року президент Ніксон під-писав закон, згідно з яким всі стейти мають до 60 днів встановити 55 миль на годину як максимальну швид-кість, а ті стейти, які цього не зроблять, будуть пока-рані тим, що не одержать від федерального уряду фондів, призначених на розбудову доріг.

Вашингтон. — Джеймс Грегорі, голова Крайового Управління для справ безпе-ки на шляхах, повідомив пресу, що в 16-ох стейтах, які обнижили максимальні швидкості з огляду на енер-гетичну кризу, дуже змен-шилося число смертельних автомобільних випадків. Він сказав, що протягом листо-пада минулого року число смертельних випадків у цих стейтах зменшилося на 15-20 відсотків у порівнянні з листопадом 1972-го року. Коли всі стейти остаточно вста-новлять 55 миль на годину як максимальну швидкість, то в 1974-му році на шляхах країни згине коло 6,000 осіб менше, ніж протягом мину-лого року, твердив голова

Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій планує працю

Нью Йорк. — Тут в четвер,

27-го грудня 1973 р. відбуло-ся перше засідання Комі-тету Українсько-Американ-ських Організацій — Метропо-літального Відділу УКАА, на якому остаточно розподі-лено функції поодиноким ре-ферентам та обговорено ряд справ, зв'язаних з найближ-чою працею, що її повинні виконати КОУАО. Адвокат Ю. Волинський перебрав спра-ви зв'язки з місцевими урядо-вими чиновниками, д-рosi В. Савчакові передано зовніш-но-політичні зв'язки, М. Шпонтак, Л. Пришляк і М. Коцка очолюють комісію збірки Національного фонду, І. Дябога реф. англосмовної преси, місцевості на передмі-стях репрезентують: І. Везу-бик і І. Пригода — Озон Пар-к, І. Вітнок — Асторіо, І. Хома — південний Вруклін. Василь Магала назначено господарем, п. Дідея архіва-рем, а п. Барну відповідаль-ним за друковані матеріали — афіші-летючки і ін.

Присутній на засіданні ди-ректор канцелярії УКАА і перший заступник голови КОУАО мгр. І. Базарко ін-формував про приїзд на аме-риканський континент п-ні Ганни Колесник, прімадонни Київської опері, і заплано-вані концерти. Перша зустр-іч з Ганною Колесник від-будеться в суботу, 19-го січ-ня 1974 р. в приміщенні Українського Інституту Аме-рики: 20-го січня п-ні Колес-ник виступить в програмі Свята Державності у Фешен Інституті, а 27-го січня дасть свій перший самостійний кон-церт в залі Гантер Коледжу. Мгр. І. Базарко заклав да-ти Г. Колесник повну мораль-ну і матеріальну підтрим-ку, а головно взяти масову участь в її концерті в дні 27-го січня.

Про Свято Державності ін-формував імпресивний ре-ферент С. Чума. В програмі свята виступлять: хор „Про-мітей“ з Філадельфії під ди-рекуванням М. Дябога, гру-па танцюристів про Осеред-ку СУМА ім. ген. хор. Т. Чу-принки в Нью Йорку під кер. О. Гензи, Валя Калін — ре-цидивка і Ганна Колесник — сольовіс. Доповідь виголо-сить проф. Е. Федоренко. Плянується також зустріч з нововибраним мейором міста Вімом, якого КОУАО має на-мір запросити на Свято Державності, і проголошення прокламції. Написано ли-сти до стейтового уряду в Ол-

бані і листи — петиції до Фе-деральних конгресменів і се-наторів. Ще раз заторкнено справу музею СВА і музею на острові Свободи. В пер-шій справі винесено рішення

написати листа до Дирекції Інституту, в другій вибрано окрему комісію з осіб: ада. І. Фіс, ада. Германок, п-і Бенцаль і Почлій та п. Борці. В обговоренні справ брали участь майже усі учас-ники. Першим засіданням проводив голова мей. Р. Гут-левич.

бачі і листи — петиції до Фе-деральних конгресменів і се-наторів. Ще раз заторкнено справу музею СВА і музею на острові Свободи. В пер-шій справі винесено рішення

написати листа до Дирекції Інституту, в другій вибрано окрему комісію з осіб: ада. І. Фіс, ада. Германок, п-і Бенцаль і Почлій та п. Борці. В обговоренні справ брали участь майже усі учас-ники. Першим засіданням проводив голова мей. Р. Гут-левич.

бачі і листи — петиції до Фе-деральних конгресменів і се-наторів. Ще раз заторкнено справу музею СВА і музею на острові Свободи. В пер-шій справі винесено рішення

написати листа до Дирекції Інституту, в другій вибрано окрему комісію з осіб: ада. І. Фіс, ада. Германок, п-і Бенцаль і Почлій та п. Борці. В обговоренні справ брали участь майже усі учас-ники. Першим засіданням проводив голова мей. Р. Гут-левич.

бачі і листи — петиції до Фе-деральних конгресменів і се-наторів. Ще раз заторкнено справу музею СВА і музею на острові Свободи. В пер-шій справі винесено рішення

написати листа до Дирекції Інституту, в другій вибрано окрему комісію з осіб: ада. І. Фіс, ада. Германок, п-і Бенцаль і Почлій та п. Борці. В обговоренні справ брали участь майже усі учас-ники. Першим засіданням проводив голова мей. Р. Гут-левич.

бачі і листи — петиції до Фе-деральних конгресменів і се-наторів. Ще раз заторкнено справу музею СВА і музею на острові Свободи. В пер-шій справі винесено рішення

написати листа до Дирекції Інституту, в другій вибрано окрему комісію з осіб: ада. І. Фіс, ада. Германок, п-і Бенцаль і Почлій та п. Борці. В обговоренні справ брали участь майже усі учас-ники. Першим засіданням проводив голова мей. Р. Гут-левич.

бачі і листи — петиції до Фе-деральних конгресменів і се-наторів. Ще раз заторкнено справу музею СВА і музею на острові Свободи. В пер-шій справі винесено рішення

написати листа до Дирекції Інституту, в другій вибрано окрему комісію з осіб: ада. І. Фіс, ада. Германок, п-і Бенцаль і Почлій та п. Борці. В обговоренні справ брали участь майже усі учас-ники. Першим засіданням проводив голова мей. Р. Гут-левич.

бачі і листи — петиції до Фе-деральних конгресменів і се-наторів. Ще раз заторкнено справу музею СВА і музею на острові Свободи. В пер-шій справі винесено рішення

написати листа до Дирекції Інституту, в другій вибрано окрему комісію з осіб: ада. І. Фіс, ада. Германок, п-і Бенцаль і Почлій та п. Борці. В обговоренні справ брали участь майже усі учас-ники. Першим засіданням проводив голова мей. Р. Гут-левич.

бачі і листи — петиції до Фе-деральних конгресменів і се-наторів. Ще раз заторкнено справу музею СВА і музею на острові Свободи. В пер-шій справі винесено рішення

написати листа до Дирекції Інституту, в другій вибрано окрему комісі